

[Hanne Reintoft.]

have betalt de skatteforhøjelser, der er betinget af forøget ejendomsværdi. Når ejendommen ved vurdering sættes op i ejendoms- og grundværdi, betyder det faktisk en reel formueforøgelse for ejeren. Formueforøgelsen kan enten kapitaliseres ved belåning eller ved salg af ejendommen. Det kan ikke være saglig rigtigt, at lejerne skal betale for den kapitalgevinst, der tilgår ejeren, eller således faktisk betale ejerens formueskat.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale det fremsatte forslag til folketingets velvillige behandling.

Boligministeren (Hastrup): Jeg tillader mig herved at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om boligbyggeri.

Der er tale om en række forskelligartede ændringer, som alle må ses i lys af regeringens bestræbelser for at sikre boligforsyningen for persongrupper, der af den ene eller den anden grund har behov for en særlig indsats fra samfundets side for at opnå rimelige boligforhold.

De persongrupper, som lovforslaget tager sigte på, er de økonomisk jævnt stillede befolkningsgrupper, de unge under uddannelse, den tilflyttede arbejdskraft og de saneringsramte.

De foreslåede lovændringer understreger således boliglovgivningens sociale sigte, der ikke må tabes af syne under de forhold, som i øjeblikket præger vort samfunds økonomi.

Den betydeligste ændring er den foreslåede rentelåneordning for det almennyttige nybyggeri. Ordningen er i lovforslaget udformet i nøje overensstemmelse med den skitse, som regeringen fremlagde i foråret i form af et notat af 8. maj 1970 til folketingets boligudvalg. Notatet er optrykt som bilag 8 i folketingets betænkning af 22. maj 1970 over bl. a. forslag til lov om ændring af lov om boligbyggeri. Der er i lovbemærkningerne ret udførligt gjort rede for denne ordning, som tager sigte på at afløse den gældende rentesikringsordning. Baggrunden for ordningen er, at begyndelseslejen i det almennyttige nybyggeri med rentesikringsordningens afvikling vil stige med omkring 50 pct., såfremt der ikke sættes noget andet i stedet.

Boligforliget af 1966 hviler ganske vist på

den forudsætning, at rentesikringsordningen med dens regler om kontante tilskud til nedbringelse af renteudgiften i det sociale og almennyttige byggeri skulle være en midlertidig ordning som bidrag til en selvfinansieringsordning for dette byggeri. Siden boligforliget er renteniveaet dels på grund af de internationale konjunkturer og dels på grund af hjemlige forhold steget væsentligt ud over, hvad man forestillede sig på det daværende tidspunkt. Det vil derfor være nødvendigt at etablere en afløsningsordning for rentesikringen.

Uden en sådan ordning vil der være en fare for, at det almennyttige nybyggeri ikke kan udlejes til de økonomisk jævnt stillede befolkningsgrupper, som dette byggeri først og fremmest er bestemt for. Det kan gå ud over disse gruppers boligforsyning, og det kan tillige øge de genhusningsproblemer, vi står over for i forbindelse med saneringen.

Hvis rentesikringsordningen bortfalder i overensstemmelse med boligforligets bestemmelser, vil der være betydelig risiko for udlejningsvanskeligheder i nybyggeriet og for, at standarden i det almennyttige byggeri nedsættes til skade for fremtiden. Boligforsyningen ville således blive påvirket i en uheldig retning og — hvad der er mest vigtigt — der ville i så fald skabes usikkerhed for byggeriets tekniske udvikling og for opbygningen af rationelt arbejdende byggevirksohmheder.

Når jeg således mener, at det ikke vil være forsvarligt at afvikle rentesikringsordningen uden at sætte noget andet i stedet, hænger det som nævnt sammen med, at udviklingen ikke er forløbet som forudsat i de boligpolitiske aftaler af januar 1966.

Byggeomkostningerne har været betydelig stigende, og den samfundsøkonomiske udvikling i almindelighed er bl. a. resulteret i et betydelig højere renteniveau end det, man gik ud fra ved boligforliget.

Regeringen har i sine overvejelser inddraget forskellige redegørelser vedrørende byggeriets aktuelle situation. Jeg tænker her især på en redegørelse vedrørende det almennyttige byggeris selvfinansiering, som er afgivet i marts 1970, og på redegørelsen for „Muligheder for en normalisering af boligmarkedet“, som Det økonomiske Råds formandskab har afgivet.

I redegørelsen fra Det økonomiske Råds